

BMK (Ird.) 917.

AZ HAVASALFÖLDI
HARTZROL VALO
HISTORIA.

Ez Havasalföldi ENEK,
Mellyet nem régen szerzének,
Magyarok emberkedének,
Ellenséget meg-verének,
Istentől segítettének.

Prov. 21. v. 31.

Az lo el-készittetik az útközetnek nap-
jára, de az Uré a' meg-tartás.

Author JOANNES B. KŐRÖSPATA-
KI, Minister Mező-Csévastensis.

Nyomtatott M. DC. LVI. esztendőben.

Nota: Várom Uram Isten fejemre &c.

Mbernek elméje gondollya-meg utár,
Isten igazgattya annak ő járását,
Fejedelmeknek-is sziveknek szándékát,
Vezérli hogy tegyék néki akarattját.

Valakinek utár az Isten kedvelli,

Annak ő járását boldogul vezérli,
Még ellenségét-is baráttyává téfzi,
Mindeniket szépen egyben békélteti.

Ellenben pediglen ő azt cselekeszi,
Valakinek utár bannya s' nem kedvelli,
Annak ő járását nem szerencsésíti,
Joakaroját-is ellenséggé téfzi.

Hadaknak vezére, táborok mestere,
Ki jó moddal állasz mindeneket helyre,
Szépen rendezed-el őket útközetre,
Adsz erőt népednek a' győzedelemre.

Hadat hirdettnek, táborban készülnek,
Dob szóval erédnek, zászlókat emelnek,
Mely alá vitézek szépen feregelnék,
Majd hírével lefűten Havasalföldének.

Máthe Vajda meg-holt, országunknak nagy kár,
A' mi szerencsénkre élne ne bánnok bár,
Mert a' meddig éle volt olyan mint vég vár,
Nem jöhetett reánk könnyen Török Tatar.

Havasalföldében sem lett volna romlás,
Nem hallatott volna annyi sívás rivás,
Sem pedig másoktól sok el-huzás vonás,
Az miolta meg-holt nem támatt olyan más.

Holta után hamar pártútás támada,

A' 57.

Szegény Magyarokra olyan törvényt raktak,
Fő rend s' köz vitézből rabokat hajtsanak,
Fejedelmünk penig vigyék a' Császárnak.

A' Szimijén azért ottan el-készüle,
Minden készségével táborunkra úte,
Lövő szerzszamival erőssen löte,
A' tábor-is azon mindgyárt fel-zendüle.

Fejedelmünk hamar vévén ezt eszében,
Hogy ellenség vagyon tábora széliben,
Ottan a' fereget állattya szép rendben,
Trombitát fuvának sátor ellenében.

Mindgyárt Fejedelmünk tábori ruhában,
Fel-öltözvén hamar karvasban sisakban,
Biztattya a' népet forgodik azonban,
A' vitézek voltak elől csatázásban.

Noha egy először népünket meg-tolyák,
Egy kevéssé őket viz mellé szoriták,
De a' gyalogokat nékie fordíták,
Némekkel edgyút menten meg-indíták.

Vigan vagyon ezen a' Magyar nemzetség,
Hogy Fejedelmünkben vagyon olly mérészség,
A' melytől meg-ijedaz hirtlen ellenség,
Féltékben sokakat le-úta' betegség.

Isten fel-ruházta őtet eszésséggel,
Es fel-öltöztette hathato fegyverrel,
Hogy midőn meg-indul tábori népével,
Imitt amott láttya ellenségét széllyel.

Igaz Ura s' tagja mi szegény hazánknak,
Nem ad semmiben helyt rosz akaróinak,
A' kik alattomban Erdélyre szomjuznak,
Fegyvere éliről innyaád azoknak.

A' 4

Dávid

Dávid vitézinek ilyen képpen szolla,
 Mennyetek-el úgy-mond előttem az hadba,
 En-is utánnatok el-megyek azomba,
 Nem maradok itthon el-szántam magamba,
 De a' vitézi tend néki így felele,
 Ne jőj el mi velünk mert halész el-esve,
 Annyit tész egyedül személyedre nézve,
 Mint ha mi közzülünk tiz ezer el-veszne.
 Lehettek olyanok Fejedelmünk körül,
 A' kik így szollottak a' vitézek közzül,
 Vallyon Fejedelmünk hadba miért készül,
 Véghez vihetnek ott mindent nála nélkül.
 Mert ha valamiként a' dolog történik,
 Hogy mi Fejedelmünk a' csatán el-esik,
 Tiz ezer vitéznél károsbnak tartatik,
 Azert honn maradni jobbnak ítéltetik.
 De azt Fejedelmünk magában el-szánta,
 Hogy országgal egygűt el-mennyen az hadba,
 De már nem azért hogy magát mutogassa,
 Hanem forgolodgyék ha szükség kívánnya.
 Ha Molduvában-is benn lehetett volna,
 Magyarban annyi kár ott nem eset volna,
 Kozákokban többen el-hullottak volna,
 Fegyvernek élire mert hányattak volna.
 Kemény János is már nagyon fel-üléssé,
 Biztattya a' tábort szerén szerte ezzel,
 Hozzá vitéz hozzá a' Jesus hirivel,
 Nekünk adgya Isten legyünk rajta kézzel.
 Gyalog Kapitány-is nem kevesé fárad,
 Mert sok biztato szo szájából ki-szakad,
 Ellenséget ölni ott a' csatán szabad,

Mind

Mind addig kell vini mig az Nap el-halad,
 Mikefis mint vitéz magát nem kimilli,
 Ellenségnek népét igen űzi s' veszti,
 Vérrel fordul vízfő fegyverének éli,
 Mind addig kergeti mig Ploest el-éri.
 Barcsaival egygűt vitézek fárattak,
 A' nagy viadalban igen el-lankattak,
 Lovok-is alattok felette bádgyadtak,
 Addig el-serétült mig Ploesig juttak.
 Boros hű kapitány igen megyen elől,
 Jo vitézit láttya mellente két felől,
 Bátor ő népével nem-is fél senkitől,
 Fénlik a' fegyvere ellenség véréből,
 A' másik Borosis bátorsággal mégyen,
 Ellenség népében hogy sokat ölheffen,
 Jo vitézit inti beszédével szépen,
 Nosza jo vitézek minden ember légyen.
 Gaudi Kapitány-is vitéz Németekkel,
 Lőtet ellenségre rettenetességgel,
 Forgodik maga-is nem gondol senkivel,
 Ellenség előtte fut nagy reszketéssel.
 Maxfel Kapitány-is vitézit biztattya,
 Seregével ő-is ellenségnek vála,
 A' Szimin táborát egymástól szaggattya,
 Magát népeivel vitézül forgattya.
 Gellyén Kapitánnyal vitézek nyargálnak,
 Kószók betsúje nincs a' rosz katonának,
 A' kik véle vadnak ellenséget ontnak,
 Lovai knak lábok vérrel festve vadnak.
 Bánházi Kapitány ha kezével nem-is,
 Mint hogy el-költ tőle a' régi idő-is,

A c

De mint

De mint próbált vitéz még a' nyelvével-is,
Bíztattyá vitézit ne féltlen senki-is.

Kovács Kapitány-is fegyverét forgattya,
Ellenségnek népét igen úzi s' hajtya,
A' kit kézre vehet életben nem hadgya,
Hogy jól nem forgodott senki nem mondhattya.

Jármí Kapitány-is fíet ellenségre,
Jó vitézit nézi két felől mellette,
Ellenséget hánnak köztök kézzől kézre,
Ő vitézségeknék meg-vagyon a' híre.

Szilágyi Kapitány feregivel fíet,
Ellenségnek népén meg-láttya mit tehet,
Kimillést nem teszen a' kit elé vehet,
Vitézivel edgyűt forgodik mint lehet.

Harsányi Kapitány vitéz Hajdusággal,
Vágja ellenségét olly nagy harfogással,
Meg-szédült Szimin már vagyon el-omlással,
Nem gondolnak semmit holt test tapodással.

Puskások Hadnaggya által ment Téláson,
Az ellenség véle láttya szemben vagyon,
Vitézi forgodnak vagdalkoznak bátron,
Látták hogy vér csepeg nem irtoznak azon.

Nofza hozzá Magyar előtte a' proba,
Menny elé a' csatán mit busz a' bokorba,
Vond ki fegyveredet ne tartsad tokjába,
Tízteséged léfzen ha jó herfz hazádba.

A' Magyarság előtt Szimin hull és esik,
Mező és a' bokor holt testtel rakodik,
Az égi madarak válogatva eszik,
Sok ki-omlott vérből föld-is bővön iszik.
Magyarok előttök ellenséget hajtnak,

Le-om-

Stéphán és Kofztándi két Oláh Vajdától,
Mikor el-butsuztak mind hárman egymástól,
Nem titkolhatták-el magok könnyhullástól.

Fejedelmünk azért miszegény hazánkat,
Birhassa békével romlott országunkat,
Ne láthassa senki szomorúságunkat,
Tölthessük örömmel el-folyó napunkat.

A' Stéphán Vajda-is Molduva országát,
Birhassa békével mint szintén hazáját,
Várhassa örömmel nap fel-támadását,
Békével láthassa el-is nyugovását.

Kofztándi Vajda-is Havasalföldében,
Uralkodgyék vigan ő lako helyében,
Tartsa-meg hűségét hozzánk mindeneinken,
A' mellyet fogadott sátor közepiben.

Aldassék az Isten mitőlünk érette,
Hogy mi táborunknak maga lón vezére,
Fejedelmünket-is szerentséssé tette,
Boldog örömmel lőtt onnét meg-térése.

Ez után-is minden hadi viselésben,
Légyen ollyan erős mint nap fény dél színben,
Hogy mikor ellenség jóvend véle szemben,
Fusson és szaladgyon előtte féltében.

Havasalföldében bánattal nem mentünk,
Sem pediglen onnét szomorún sem jöttünk,
Mert ellenség népén diadalmat vettünk,
Mellyért Istenünknek Innepet szenteltünk.

Mint hogy Fejedelmünk hadaival benn volt,
Táborunk ezt látván bátorságot vett volt,
De ellenség győző nem csak mi népünk volt,
Hanem kiváltképpen a' mennyei Ur volt.

Senki

Senki azért magát ezzel el ne hidgye;
 Háta megé pengi Isténét se vessé,
 Hanem a' ki tudgya előtte visellye,
 Mert nem tudgya senki mit hoz nap fel-jöte.
 Isténünknek neve áldásék érette,
 Hogy Fejedelmünket kedvelte szerette,
 Mert a' menyí földön el-terjedet hire,
 Mind annyi nemzetség ismérkedik vele.
 Valamig a' nap, hold az égen fenn lesznek,
 Sűrűszép csillagok oda fel fénlenek,
 Mind addig békeség adásék földünknek,
 Ne árhasson senki szegény nemzetünknek.
 Ezer hatszáz felet irván ötven ötben,
 Nagy háborúság lőn Havalföldében,
 Kérjük a' szent Istent mi kőgyörgésünkben,
 Ne essék ilyen sors sohami földünkben.
 Irtam munkálkodtam sokat gondolkodtam;
 Havalföldében noha benn nem voltam,
 De kik oda voltak tollók tudakoztam,
 Mező-Csávás az hol versekben formáltam.
 Ez éneket irák egy fő Ur kedvéért,
 A' Fejedelemnek egyik Ur hívéért,
 Régi jó Urának emlékeztéért,
 Ha mi vétek benne ne vesséd meg azért.

V E G E

